

skuddet. Derfor foreslaar jeg, at vi i Aar gaar over til at undlade den forskudsvisse Betaling til Kommunerne og i Stedet for fastsætter et Forhold mellem Kommunernes og Statens Udgifter saaledes, at Staten bærer vedrørende § 1: de to Trediedele af Udgiften og Kommunerne een Trediedel, og efter § 2: Staten een Trediedel og Kommunerne to Trediedele. Efter det Forhold, som vi i Fjor mente vilde fremkomme imellem Statens og Kommunernes Udgifter, er det, der her foreslaas, jo ikke væsentligt ændret vedrørende § 1. Vedrørende § 2 derimod vil altsaa Statstilskuddet træde ind som een Trediedel af Udgiften. Jeg har ikke dristet mig til at gaa højere overfor det Standpunkt, Rigsdagen indtog i Fjor, nemlig at der slet intet Statstilskud skulde være, men haaber altsaa, at vi maatte kunne mødes i dette begrænsede Tilskud i Aar.

Med Hensyn til Størrelsen af, hvad Kommunerne kan anvende, foreslaas det at anvende Maksimum efter den nugældende Lov, altsaa det, hvortil der nu kræves ekstraordinær Tilladelse af Indenrigsministeren. Der kan bruges 85 Øre pr. Maaned, men med Indenrigsministerens Samtykke 1 Kr. pr. Maaned, det er altsaa 10 Kr. for de 10 Maaneder pr. Indbygger. Her foreslaas for disse 15 Maaneder et Maksimumsbeløb af 15 Kr. pr. Indbygger. Men disse 15 Kr. pr. Indbygger i Perioden er kun knyttet til § 1 og kan altsaa anvendes helt og udelukkende til § 1, medens § 2 er holdt udenfor enhver saadan Begrænsning. Hvad der overhovedet skal anvendes til § 2, overlades her til Kommunernes Beslutning uhindret og er reelt kun begrænset ved, at Indenrigsministerens Samtykke kræves, for at Foranstaltningerne kan holdes i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foretages i Landet, og er i øvrigt økonomisk begrænset ved, at Kommunerne selv skal bære to Trediedele af, hvad Foranstaltningerne koster. Hvis de to Paragraffer begge benyttes af Kommunerne, § 1 helt ud og § 2 rundhaandet, vil man se, at betydelig større Beløb vil kunne anvendes efter den nye Lov end efter den Lov, som gælder i Aar; og alle vil sikkert ogsaa erkende, at Tidsforholdenes Udvikling gør det naturligt og ønskeligt. Den nugældende Lov har ikke paa nogen Maade medført de Udgifter for Staten, som dens Opstilling i Tal tilsyneladende gav Indtryk af, og det skyldes sikkert et Forhold, som jeg for mit Vedkommende og andre ogsaa i Fjor ved denne Tid tillod os at paapege, nem-

lig, at hvis man begrænsede Kommunernes Adgang til at foretage saadanne Foranstaltninger saa stærkt, som man gjorde det i det da foreliggende Lovforslag, vilde der være en Række Kommuner, som ikke vilde kunne anvende netop denne Art af Hjælp paa den ønskede Maade. Dette er slaaet ganske til, idet Landkommunerne langt fra har udnyttet Loven, og Købstadkommunerne i øvrigt heller ikke helt ud har udnyttet den. Men jeg skal ikke komme ind paa det i Detailler her; hvorledes Forholdet er, fremgaar af de skematiske Bilag til Lovforslaget.

Om den sidste Del af Lovforslaget, Beskatningsafsnittet, skal jeg fatte mig i størst mulig Korthed. Ogsaa vedrørende dette Afsnit i Loven har jeg holdt mig indenfor Rammen af, hvad Rigsdagen i Fjor viste sig at kunne enes om; dog er der foretaget nogle Ændringer, idet det foreslaas i Lovforslaget, at Tillægsskatten paa den personlige Kommuneskat ikke maa ligenes paa de allerlaveste Skatteindtægter, den Del, der er fri for Statskat, det vil altsaa sige Indtægter paa 6—800 Kr., forøget med Tillæget for Børn. Men det forekommer mig, at det vil være nødvendigt i Aar at fritage ogsaa betydelig større Skatteindtægter, og her er da foreslaaet sat som Grænse den Grænse, som i Henhold til Sygekasseloven er fastsat som den højeste Indtægtsgrænse, der berettiger til Tilskud af Staten. Det forekommer mig, at det vil være vanskeligt at forsvare at give Kommunerne Adgang til at paalægge en kommunal Dyrtidsskat paa saadanne Indtægter, som efter Sygekasseloven berettiger til at modtage Statsbidrag til Sygekasserne. Dyrtidsskatten maa forbeholdes de højere Indtægter. Jeg haaber derfor, at man maa kunne blive enig om, at Forholdene nødvendiggør at løfte Grænsen saa meget. I Fjor var der nogle, navnlig indenfor det konservative Folkeparti, der var meget betænkelige ved at give Kommunerne Ret til selv at fastsætte Grænsen for, hvor man vilde lægge Dyrtidsskatten, og som paa et vist Tidspunkt rejste en Hovedagitation mod Lovforslaget, fordi det tillod Kommunerne selv at træffe Afgørelsen her. Hvis man ser, hvilke Beslutninger Købstadkommunerne har taget, tror jeg, man maa erkende, at Kommunerne i ingen Henseende har misbrugt den Ret, der er givet dem, til at vælte Dyrtidsskatten over paa nogle enkelte eller ganske enkelte Skatteydere, hvilket blev antydnet her i Fjor fra konservativ Side. Jeg tror, man maa erkende, at mange af Kommunerne snarere